

Zo kan het ook!

Tijdens de verkiezingscampagne hadden de lijsttrekkers hun mond vol van samenwerken. Nu de formatie begonnen is, moet blijken wat hier in de praktijk van terecht komt. In de mondzorg lijkt het precies andersom te zijn: in de praktijk krijgt samenwerken op allerlei manieren vorm terwijl de 'lijsttrekkers' van de koepels blijven hangen in domeinden. Hoewel bestuurslid van de ONT, sta ik vooral met beide benen in de dagelijkse praktijk. Ik neem u graag even mee ...

Wij werken in ons bedrijf samen met tandarts, implantoloog, mondhygiëniste en preventieassistente. Onze insteek is eenvoudig: laat iedereen doen waar hij of zij goed in is. De mondhygiëniste doet bijvoorbeeld haar ding en vervolgens komt de tandarts langs voor de halfjaarlijkse controle. Als het nodig is kan dan een mondfoto gemaakt worden omdat we op de kamers van de mondhygiënisten röntgenapparatuur hebben. De patiënt hoeft niet twee keer te komen.

Als tandprotheticus werk ik ook zo met de implantoloog. We doen ons werk in overleg! Als ik vreemde dingen in de mond zie en de patiënt heeft geen tandarts, dan haal ik er een van ons bij. Laatst zag ik een mevrouw die twee jaar geleden al naar de kaakchirurg was gestuurd maar de door ons gemaakte afspraak had afgezegd. Nu kwam ze voor controle bij mij, haalde ik de tandarts erbij waarna mevrouw met spoed naar de kaakchirurg werd gestuurd die vervolgens een halve tong heeft moeten verwijderen.

Als je kwaliteit en tevreden patiënten wilt, moet je met toppers op hun eigen niveau werken. Dat is wat anders dan met een tandarts die alles bepaald en de touwtjes (lees de geldstroom) in handen heeft. Daarom zijn we gedeeld eigenaar van ons prachtige mond-zorgcentrum.

Tim Rolink,
Vice-voorzitter
ONT

Dringende oproep ONT-voorzitter Bart Kerdijk

'Mondzorg, maak eindelijk werk van taakherschikking!'

Tekst: Gerben Stolk / PlumaTekst

Beroepsverenigingen van tandartsen zeggen grote waarde te hechten aan hoge kwaliteit van mondzorg. Als zij dat echt menen, zouden ze nu eindelijk eens serieus werk moeten gaan maken van taakherschikking. "Want helaas lijkt de beroepsgroep zich tot dusver in de eerste plaats te laten leiden door macht en de eigen portemonnee en niet door het welzijn van de patiënt", zegt ONT-voorzitter Bart Kerdijk.

Wie Kerdijk een béetje kent, weet dat hij diplomatiek, verbindend en verzoenend van karakter is. Een man die namens tandprotheticci de hand reikt aan andere spelers in de mondzorg en ernaar streeft in samenspraak te komen tot nóg betere - en betaalbare - dienstverlening voor de patiënt. Juist omdat deze houding naar zijn oordeel vaak ver te zoeken is bij vertegenwoordigers van de tandartsen, heeft hij besloten voor één keer geen blad voor de mond te nemen.

Debat mondzorg / eerstelijnszorg

De druppel die de emmer deed overlopen, was het debat mondzorg / eerstelijnszorg in februari van de vaste commissie voor Volksgezondheid, Welzijn en Sport van de Tweede Kamer (toets 'Mondzorg / Eerstelijnszorg 21 februari' in op YouTube).

Daarin werd duidelijk dat de zelfstandigheid van mondhygiënisten nu tóch nog niet wordt verruimd. VWS-minister Edith Schippers had het parlement begin juni nog op de hoogte gebracht van haar voornemen tot deze wetswijziging. Daarmee zou recht worden gedaan aan de zelfstandige bevoegdheden en de vaste positie van mondhygiënisten in

het mondzorgteam. Bij een Kamermeerderheid zouden de mondhygiënisten bijvoorbeeld zonder opdracht van de tandarts röntgenfoto's mogen gaan maken en beginnende gaatjes (primaire cariës) behandelen. Zij voeren deze werkzaamheden al jaren uit, maar dan na opdracht door een tandarts.

Lees verder op pagina 5 >>

De praktijk van... Yvonne van Raaij-Wesseling

Zo vader zo dochter zo zoon

Tekst: Gerben Stolk / PlumaTekst

Yvonne van Raaij-Wesseling maakt deel uit van een geslacht dat twee generaties tandprothetici en zelfs drie generaties tandtechnici voortbracht. "Vroeger waren mijn vader Henk en ik twee handen op één buik. En nu zijn mijn zoon John en ik dat. Op beide situaties ben ik trots."

Nadenken over haar pensioen? Yvonne van Raaij-Wesseling (58) is er zelden of nooit mee bezig. "Ik ga zeker nog tien jaar door, als het geen vijftien jaar is. Ik houd heel veel van mijn vak, zou niet kunnen zonder mijn werk en het contact met cliënten."

Toch gaat de eigenaar van Tandprothetische Praktijk Van Raaij-Wesseling in Helmond dit jaar een stap zetten die belangrijk is voor de toekomst en waarover ze dus wél veel heeft nagedacht. "Mijn zoon John is nu anderhalf jaar als tandprotheticus bij mij in dienst. Op den duur zal hij de zaak overnemen. We zijn aan het bekijken hoe we de komende jaren samen verder kunnen gaan zonder dat hij in dienstverband is."

Schoonmaken

Voor Van Raaij-Wesseling is het soms een déja vu. Ooit werkte zij zelf bij haar vader in het bedrijf en ooit brak voor haar het moment aan waarop ze na jaren volledig zelfstandig werd. "Al ruim zestig jaar geleden bood mijn - inmiddels overleden vader - hier in Helmond tandtechniek. Samen met een andere tandtechnicus had hij een vennootschap. Het lab stond achter ons huis. Als meisje ging ik weleens schoonmaken op zaterdagochtend." Zolang Van Raaij-Wesseling zich kan heugen, had ze de wens hetzelfde beroep uit te oefenen als haar vader. "Ik was een echt vaderskindje, wilde doen wat hij deed.

het bedrijf. Hoe het precies zit, weet ik niet, maar het had ermeê te maken dat de vennoot kinderloos was."

Tolk

En dus toog Van Raaij-Wesseling op haar zestiende naar Wallonië. "Mijn tweede keuze was tolk worden en de Franse taal onder de knie krijgen. Daarom werd ik au-pair in België. Het was de bedoeling dat ik daarna verder zou trekken naar Frankrijk en

alleen mannelijke tandtechnici in dienst, zeven waren het er, en leek het geen goed idee te vinden dat ik daartussen zou gaan werken. Verder moest hij denk ik nog wennen aan de gedachte dat nu opeens wél een van zijn kinderen bij hem zou kunnen werken. Ik mocht wel op de brommer pakketjes rondbrengen, vooral naar tandartsen. Toen een van hen hoorde hoe graag ik tandtechnicus wilde worden, heeft hij mijn vader gebeld en hem weten te overtuigen. Ontzettend blij was ik. Maar mijn vader was heel duidelijk: één keer te laat komen, en je vliegt eruit."

Zover zou het nooit komen. Van Raaij-Wesseling had het zó naar haar zin in de tandtechniek, dat ze haar werk uiterst serieus nam. "Net als iedereen ben ik begonnen op de onderste sport van de ladder: gipswerk. In 1978 besloot ik ook een dag per week naar het Instituut Vakopleiding Tandtechniek (IVT) te gaan. Je moet je voorstellen: aanvankelijk was ik daar de enige vrouw. Sommige mannelijke studenten plaagden me af en toe, probeerden me op de kast te jagen. Maar alles liep goed

Ruim zestig jaar mondzorg in Helmond

En los daarvan: tandtechniek leek mij een prachtig ambacht." Toch was het geen ABC'tje dat de jonge Brabantse in de voetsporen van haar vader zou treden. Ze herinnert zich: "Hij hield de boot af. Later zou hij vertellen dat zijn vennoot en hij contractueel hadden bepaald dat geen van hen beiden een nakomeling zou laten werken in

uiteindelijk ook nog een tijd ging rondkijken bij familie in Australië."

Het liep anders. In het betreffende jaar, we schrijven 1975, besloot de vennoot van haar vader plots te stoppen als tandtechnicus. "Ik dacht: dit is mijn kans. Nu kan ik toch aan de slag gaan in mijn vaders lab. Maar dat was te optimistisch gedacht. Mijn vader had

en na vier jaar was ik gediplomeerd tand-technicus.”

Nieuwe uitdaging

Jarenlang zou Van Raaij-Wesseling het vizier richten op tandtechniek. Maar in 1994, ze was inmiddels moeder van de 6-jarige John en had met haar vader een vennootschap, voelde ze geen inhoudelijke uitdaging meer in haar werk. “Ik wilde me verder ontwikkelen, streefde ernaar nieuwe kennis en vaardighe-

tandtechnisch lab was geen ruimte voor een behandelkamer. Mijn vader, mijn man Ben en ik hebben besloten een groot pand te kopen waar Ben, John en ik konden wonen en waar ook plaats was voor het lab en de tandprothetische praktijk.”

Verpleeghuis

De verhuizing was koud achter de rug toen drie grote tandartspraktijken in Helmond sloten. Het waren nota bene de belangrijkste klanten van vader en dochter. “Toen kreeg ik het even Spaans benauwd”, zegt Van Raaij-Wesseling. “Maar de ruimte die was ontstaan in onze agenda, werd binnen de kortste keren weer gevuld. Eerst kreeg ik het verzoek uit een verpleeghuis, waar ik al incidenteel had gewerkt, om een dag in de week tandprothetiek te komen verzorgen. En kort erna brachten zorgverzekeraars veel nieuwe cliënten met ons in contact, omdat er op dat moment in Helmond onvoldoende behandelaren in de mondzorg bleken te zijn. Opeens kregen we het drukker dan het ooit was geweest.” Lachend: “Mijn man zei in die periode een keer: als je vanavond weer niet op tijd thuis bent voor het eten, gooi ik het uit het raam.” Ze vervolgt: “Maar na anderhalf jaar kreeg ik het minder druk, omdat het verpleeghuis

den op te doen. Daarom ging ik terug naar het IVT. Daar boden ze voor het eerst de eenjarige specialisatie prothese aan. Al halverwege het jaar wist ik dat ik verder wilde in de tandprothetiek. Het contact met de patiënt sprak me bijvoorbeeld erg aan. Onmiddellijk daarna ben ik dan ook de

opleiding tot tandprothetiscus gaan volgen.” Het ging van een leien dakje. Na vier jaar was ze in het bezit van het diploma. Ze zegt: “Maar toen diende zich de vraag aan waar ik praktijk zou gaan voeren. In ons

weer een tandarts had en ik dus kon stoppen met het werk daar. Overigens vormt de periode in het verpleeghuis een van de mooiste tijden in mijn arbeidzame bestaan. Het was zó dankbaar om de bewoners te helpen. Ze vonden het fijn om persoonlijke aandacht te krijgen. Wanneer ik kwam aanrijden, stak iedereen in de grote zaal zijn hand omhoog.”

‘Luister naar het verhaal en de wens van de cliënt, en je zal slagen’

Veel te leuk

Van Raaij-Wesseling heeft twee medewerkers in dienst: tandtechnicus Louis Vroomen en haar echtgenoot Ben, die zich onder meer richt op administratie en transport. “En onze zoon John is hier dus ook actief”, glimlacht ze. “Ik houd hem weleens voor de gek: jij zei toch ooit tijdens een beroepskeuzetest dat je niet wilde worden als je moeder? Dat je geen tandprotheticus wilde zijn, omdat je het dan net zo druk zou krijgen als ik? Destijds koos John voor een opleiding Personeel & Arbeid. Hij vond het niet leuk en kwam niet door het eerste jaar heen. Toen hij aan het eind van het schooljaar stopte en geen baantje had, heb ik gezegd dat hij in de zaak moest werken. Apparatuur schoonmaken, lepels reinigen, noem maar op. Ik dacht: dat zal hem niet bevallen en op die manier krijg ik hem weer naar school. Maar hij bleek het veel te leuk te vinden. Tussen tijdelijke baantjes door keerde hij telkens terug voor werk bij ons. En toen tandtechnicus Louis op een keer met zijn arm in het gips zat, heeft Louis hem aangespoord eenvoudig tandtechnisch werk uit te voeren, zoals gips aanmaken. En wat denk je? Daarna volgden ook voor John het IVT en de opleiding tot tandprotheticus.”

Uit de wind

Hoeveel ze ook van haar werk houdt, zonder haar zoon zou ze misschien de pijp al aan Maarten hebben gegeven, vertelt Van

Raaij-Wesseling. “Vakinhoudelijk is de tandprothetiek prachtig. Ik sta ook open voor digitalisering. We hebben bijvoorbeeld al een scanner en printer. Dit jaar volgt een freesmachine. Maar een breekpunt zou het papierwerk van zorgverzekeraars kunnen zijn. We moeten gesprekken met cliënten steeds gedetailleerder vastleggen. Behandelaanvragen bij verzekeraars vergen steeds meer tijd

en moeite. Gelukkig houdt John mij uit de wind en onderhoudt hij de meeste contacten met verzekeraars. Dat zorgt ervoor dat bij mij de negatieve aspecten de positieve elementen niet gaan overheersen. Ik kan me blijven focussen op de patiënt. Mijn filosofie over ons vak: als je werkelijk goed luistert naar het verhaal en de wens van de cliënt, zal je slagen.”

ADVERTENTIE

Wij heten alle leden van harte welkom bij ons **dental depot**

*grootste dentale
webshop
van Nederland*

Uw Dental Depot - Tandheelkunde en Tandtechniek
Kleingoed, apparatuur en inrichting

[tel] +31 (0)72 57 628 10 · [email] verkoop@bcodental.nl · [web] www.bcodental.nl

BCO dental bv
is nu officieel
sponsor van:

Organisatie van
Nederlandse
Tandprothetici

Gekant tegen verandering

Kerdijk: "Het instellen van een experimenterartikel zit er ogenschijnlijk vooralsnog dus niet in. In plaats daarvan heeft de minister tijdens het debat de beroepsgroepen in de eerstelijnsmondzorg opgeroepen met elkaar in gesprek te gaan over de mogelijkheden tot taakherschikking. Ofwel: probeer het zelf maar uit te zoeken, probeer onderling afspraken te maken. Ik kan niet anders dan concluderen dat de tandartsenverenigingen in de afgelopen periode flink hebben gelobbyd in Den Haag. Zij zijn fel gekant tegen elke verandering die gevolgen heeft voor de status van de tandarts. Ze vergeten dat de patiënt centraal hoort te staan, en niet de tandarts."

Machtspositie

Het is Kerdijk niet in de eerste plaats te doen om het specifieke geval van mondhygiënisten. Het is de grondhouding van tandartsen die hem stoort. "Die hechten vooral aan de eigen portemonnee en machtspositie", zegt hij. Neem bijvoorbeeld preventie! Hier is de mondhygiënist de best opgeleide professional. Maar massaal kiezen de tandartsen ervoor om de preventie te laten doen door soms nauwelijks opgeleide 'goedkope' preventieassistenten.

Maar wie zich werkelijk verantwoordelijk voelt voor wat er in de mond gebeurt, zorgt ervoor dat de patiënt wordt geholpen door de zorgverlener die het best uit de voeten kan op een specifiek gebied. In het geval van preventie is dat de mondhygiënist en in het geval van prothetiek de tandprotheticus "

Niet wetenschappelijk onderbouwd

Klopt het dat de mondzorgpatiënt is gebaat bij één eindverantwoordelijke? "Bestuurders van de tandartsenverenigingen - de Nederlandse Vereniging voor Orale Implantologie (NVOI) voorop - beweren dit altijd en hebben weten te bereiken dat zorgverzekeraars meegaan in dit gedachtegoed", zegt Bart Kerdijk.

"Maar de uitspraak is niet gestoeld op wetenschappelijk onderzoek. Wij hebben weleens de indruk dat zorgverzekeraars de eindverantwoordelijkheid het liefst bij de tandarts hebben, omdat het efficiënt is om maar één aanspreekpunt te hebben. In overleg met zorgverzekeraars zouden we dit graag veranderen."

Voor delen van de tandprothetiek werken tandprothetici vanuit het opleidingsbesluit op verwijzing van de tandarts. "Daar hebben wij absoluut geen moeite mee", benadrukt Kerdijk. "Maar wat we niet wenselijk vinden, is dat de tandprotheticus zou moeten werken onder financiële regie van de tandarts."

Wel taakdelegatie

Kerdijk roept in herinnering dat de beroepsgroep van tandprothetici ooit werd geboren omdat tandartsen werk lieten liggen en patiënten merkten dat zij elders beter konden worden geholpen. "In de jaren zeventig en tachtig bestond er bij veel tandartsen een zekere desinteresse ten aanzien van tandprothetiek. Dat had gevolgen voor de kwaliteit van zorg. Toenmalige tandtechnici herkenden dat en ontwikkelden zich tot tandprothetici, wat in 1989 uitmondde in de wettelijke erkenning van onze beroepsgroep. Het gevolg: betere tandprothetiek en meer tevreden patiënten. Iedereen die geeft om hoogstaande mondzorg zou dergelijke ontwikkelingen toch moeten toejuichen? Toch zie je dat menige tandarts uit financieel eigenbelang kiest voor een verlengde-armconstructie met een tandtechnisch lab in de buurt. Geen taakherschikking dus, maar taakdelegatie: tandartsen die een niet bevoegde zelfstandige verzoeken om een handeling te verrichten. Hiermee wordt de patiënt op het verkeerde been gezet."

Hij vervolgt: "Jaarlijks beginnen in Nederland 200 personen aan de tandartsopleiding. Zij worden nog nauwelijks opgeleid in de tandprothetiek. Jaarlijks gaan ook 200 buitenlandse tandartsen aan de slag in ons land. De meesten zijn niet bekwaam in de tandprothetiek. En toch houden veel tandartspraktijken vast aan het bieden van deze discipline. Een beroepsgroep die het beste voorheeft met de patiënt, kan dit naar mijn mening niet verkopen."

Beste prestatie

Kerdijk doet een oproep aan de politiek: "Besluit tot taakherschikking. Het is logisch dat bijvoorbeeld tandprothetiek wordt gedaan door de tandprotheticus, want die is ervoor opgeleid." De ONT-voorzitter houdt hiervoor ook een pleidooi bij de andere beroepsgroepen in de mondzorg. "Verlaat de loopgraven, heb het belang van de patiënt voor ogen en kom tot een vergelijk over taakherschikking. We leven in een tijd van differentiatie en specialisaties, ook op het vlak van preventie. Laat dus de specifieke zorgvraag van een patiënt leidend zijn. Die moet worden geholpen door de professional die voor dat specifieke deel is opgeleid en dus de beste prestatie zal leveren."

In de praktijk gaat het al vaak goed, benadrukt Kerdijk. "Veel tandartsen en tandprothetici werken prima samen en weten elkaar gemakkelijk te vinden. Het is vooral op bestuurlijk niveau dat wij aan tandartsen vragen stappen te zetten. Samen moeten we streven naar betere en betaalbare mondzorg: de Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde (KNMT), de Associatie Nederlandse Tandartsen (ANT), de Nederlandse Vereniging van Mondhygiënisten (NVM-mondhygiënisten) en de Organisatie van Nederlandse Tandprothetici (ONT)." Met een glimlach: "Inderdaad, ik blijf een verbinder."

Hbo-opleiding gewenst

Relatief veel tandprothetici zijn 55-plusser. Het leeuwendeel zwaait af binnen tien jaar. Dat betekent dat nieuwe aanwas nodig is. Het zou daarbij helpen als de opleiding tot tandprotheticus een formele hbo-status krijgt.

Bart Kerdijk: "We zien veel jongere tandprothetici instromen, ook binnen het ONT-bestuur, maar gezien de vergrijzing zouden het er méér mogen zijn. Het zou aantrekkelijker moeten worden de opleiding te volgen. Nu ga je op zaterdag naar school, doe je een hbo-opleiding en betaal je daarvoor zeker 20.000 tot 25.000 euro uit eigen zak. Bij de ministeries van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap en Volksgezondheid, Welzijn en Sport pleiten we al jaren voor een breed toegankelijke hbo-opleiding. Ook in de toekomst zijn er immers voldoende tandprothetici nodig om aan de patiëntvraag te kunnen voldoen. Wij roepen de minister dan ook op de tandprotheticus eveneens een rol te geven in het debat over het aangekondigde capaciteitsonderzoek."

Terugblik 2016: verjonging!

Voor tandprothetici was 2016 een jaar waarin ze getuige waren van tandartsen met grote onderlinge meningsverschillen over het Kennisinstituut Mondzorg en tandartsen die fel gekant zijn tegen het verruimen van de zelfstandige bevoegdheid van mondhygiënisten; een roerig jaar voor beide beroepsgroepen.

In het verslagjaar deden tandprothetici gewoon 'hun ding'.

In 2015 is met name de orale implantologie zwaar onder vuur komen te liggen omdat de NZa de tarieven per 1 juli van dat jaar met 19% verlaagde. De rest van de mondzorg kreeg een korting van ruim 5% te verwerken. In 2016 zijn de meeste tandprothetici er in geslaagd om de pijn te verwerken en hun bedrijfsvoering weer op orde te brengen zonder dat de zorg voor de patiënt hier onder heeft geleden.

Contractering

Met zorgverzekeraars is gezocht naar een manier om de ketenzorg voor orale implantologie in contracten te verankeren. Dat heeft geleid tot de nodige gesprekken met als voornaamste uitkomst dat er meerjarencontracten zijn aangeboden. Op veel terreinen is inhoudelijk vooruitgang geboekt, echter op

het punt van de eindverantwoordelijkheid verschilt de ONT principieel van mening met zorgverzekeraars dat van mening zijn dat dit uitsluitend een tandarts-implantoloog kan zijn. Ook de vermenging met de rol van hoofdaannemer vindt de ONT ten principale onjuist. Tandprothetici zijn van mening dat 'the patiënt journey' leidend zou moeten zijn en niet het oude domeindenken. Bij deze vorm van ketenzorg staat samenwerken binnen het teamconcept centraal. In 2016 is veel energie gaan zitten in de nieuwe eigen bijdragenregeling. VWS heeft het advies van het ZINL voor het introduceren van percentages overgenomen en vervolgens de NZa opdracht gegeven dat in een regeling vast te leggen. Het resultaat is een ingewikkelde regeling van wisselende percentages (8, 10, 17 en 25%). Ondanks protest van de ONT, ANT, KNMT en ZN, wordt

de regeling vanaf 1 januari 2017 van kracht. Dit heeft er toe geleid dat de ONT een campagne zal starten om de klachten van patiënten over de eigen bijdragenregeling te verzamelen en te bundelen tot een zwartboek.

Professionalisering

In 2016 heeft de ontwikkeling van richtlijnen in het jaar daarvoor een vervolg gekregen in de verdere na- en bijscholing. Ook is er een succesvolle proef gedaan met intercollegiale toetsing en een vorm van horizontaal toezicht. In de loop van het verslagjaar is er op basis van deze proef een landelijk aanbod voor klinische visitatie ontwikkeld en aan tandprothetici aangeboden. Verder is het Kwaliteitsregister voor tandprothetici (KRTP) doorontwikkeld en in lijn

Het bestuur bestaat vanaf 18 november 2016 uit v.l.n.r. Martijn Vermeulen, Tim Rolink, Youri de Visser, Bart Kerdijk en Jorn Varwijk.

gebracht met dat voor de tandartsen (KRT) en de mondhygiënisten (KRM). Met oog op de professionalisering van de beroepsgroep is op 17 en 18 november een tweedaags congres georganiseerd. Hierbij is tal van (zorginhoudelijke) onderwerpen aan bod gekomen met de bedoeling de tandprotheticus een aanbod te bieden voor een leven lang leren. Ook is het van belang dat de leden van de ONT elkaar kunnen ontmoeten. Juist nu er sprake is van verjonging van de vereniging.

Eind 2016 is door de ONT middels haar wetenschappelijke vereniging de SNTI, aansluiting gezocht bij Scientific Dentistry United, een platform voor wetenschappelijke verenigingen. Dit betekent dat vier keer per jaar artikelen worden aangeleverd en verspreid onder mondzorgverleners over de tandprothetiek.

Taakherschikking

Voor de ONT in belangenbehartiging een van de belangrijkste activiteiten voor haar leden. Een heel zichtbaar moment is het rondetafelgesprek geweest dat op 3 oktober plaatsvond met de vaste Kamercommissie van de voor VWS in de Tweede Kamer. Door de discussie over taakherschikking binnen de mondzorg is het overleg met VWS

over het actualiseren van het opleidingsbesluit met betrekking tot het deskundigheidsgebied van de tandprotheticus tijdelijk stil komen te liggen. Naar verwachting zal dit in 2017 weer worden opgepakt. Immers, met de hogeschool Utrecht die de opleiding Tandprothetiek verzorgd, is een traject gestart voor het toekomstbestendig maken van de opleiding en daar past een dergelijke herziening bij. Hierbij wordt gekeken naar de ontwikkelingen rondom de beroepen in de gezondheid in het algemeen en die rond mondzorgkunde in het bijzonder. Tijdens een werkconferentie in december 2016 zijn hierbij met stakeholders belangrijke stappen gezet.

Samenwerking

In 2016 is het project mondzorg voor kwetsbare ouderen gestart. De minister van VWS heeft het plan van aanpak van de sector op 30 juni naar de Tweede Kamer gestuurd. Ook in de zogenoemde 'stand van zaken brief mondzorg' van 13 december is hier ruim aandacht voor. Omdat het volstrekt duidelijk is dat de tandprotheticus onmisbaar is bij het verlenen van deze zorg is dit voor de ONT een belangrijk dossier. Eind 2016 is door de ONT samen met de ANT, Consumentenbond, KNMT en de NVM een Geschilleninstantie Mondzorg opgericht.

Door aansluiting hierbij voldoen alle tandprotheticici die lid zijn van de ONT aan de eisen die de Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg (Wkkgz) stelt op dit punt.

Samen met de NVM en de NVIJ is al eerder een beleidsplan voor de Samenwerkende Mondzorgkoepels opgesteld. Hierin staat het mondzorgteam centraal, de gelijkwaardige positie van mondzorgverleners en het verankeren van de mondzorg binnen de eerstelijns gezondheidszorg. In 2016 is besloten om een federatie op te richten waarbinnen de samenwerking tussen NVIJ, NVM en ONT vanaf 2017 vorm zal krijgen.

Verjonging

Bestuurlijk heeft de ONT de verjonging die in 2015 is ingezet verder doorgezet met de benoeming van Jorn Varwijk en Martijn Vermeulen. Op 14 april 2016 hebben we afscheid genomen van Ralph Adolfsen die bijna tien jaar de voorzittersrol heeft vervuld. Wij zijn hem als vereniging bijzonder erkentelijk voor de tijd, energie en bevologenheid waarmee hij deze functie heeft ingevuld. Bart Kerdijk heeft zijn rol overgenomen. De functie van directeur werd ook in 2016 ingevuld door Marnix de Romph en het officemanagement was in handen van Kim Weenink en Jeanette Berkman.

Bestuur

De heer G.J.J.H. (Ralph) Adolfsen	-	voorzitter tot 14-04-2016
De heer B.G. (Bart) Kerdijk	-	vice-voorzitter tot 14-04-2016 en daarna voorzitter
De heer Y. (Youri) de Visser	-	penningmeester
De heer T. (Tim) Rolink	-	bestuurslid
De heer J.M.W.H. (Jorn) Varwijk	-	bestuurslid vanaf 18-11-2016
De heer J.M. (Martijn) Vermeulen	-	bestuurslid vanaf 18-11-2016

Bestuursvergaderingen en ONT Academy 2015

11-01-2016	BV
12-02-2016	Academy & regiovoorzitters
12-02-2016	BV
18-03-2015	BV
14-04-2016	BV
13-05-2016	BV
10-06-2016	BV
24-06-2016	Beleidsdag bestuur
09-09-2016	BV
14-10-2016	BV
14-10-2016	Academy & regiovoorzitters
04-11-2016	BV
15-12-2016	BV

Algemene Leden Vergadering

14-04-2016	19:00-22:00	Postillion Hotel te Bunnik
18-11-2016	10:00-17:00	Postillion Hotel te Bunnik

Klachtencommissie

Het aantal klachten is in 2016 sterk gedaald naar 38 ten opzichte van 61 klachten in 2015. Twee klachten bleken niet ontvankelijk te zijn en twee klachten zijn op verzoek van de cliënt nog niet behandeld. Alle overige klachten konden met behulp van bemiddeling worden weggenomen.

Los laten

Als je oud wordt moet je kunnen loslaten anders kun je niet gelukkig worden. Wijze woorden van een relatief jonge wedu-vrouw die in een tijd van verandering maar al te waar zijn. Hoe ouder je wordt, hoe meer je hebt opgebouwd, hoe moeilijker het is om los te laten.

We leven niet in een tijd van verandering, maar in een verandering van tijdperken, stelt Jan Rotmans, hoogleraar duurzame transitie en systeeminnovatie aan de Erasmus Universiteit. We zitten aan het begin van een tijd van chaos. Het oude werkt (binnenkort) niet meer en het nieuwe moet zich nog vormen. Niet de grootste of slimste bedrijven zullen overleven, maar de meest wendbare.

Wat moet u daar als tandprotheticus nu mee? Loslaten wat zo zorgvuldig en met veel energie is opgebouwd? Loslaten hoe u uw patiënten behandelt? Loslaten hoe u een prothese maakt? Het antwoord is simpel: als u wilt overleven als tandprotheticus en als beroepsgroep dan wel. De veiligheid zit hem niet in het vasthouden, maar in de verandering. Loslaten is een hele kunst. Loslaten is onlosmakelijk verbonden met angst en angst is een slechte raadgever.

Er zijn vele technieken van loslaten. Internet staat er bol van. Het bewijs dat het lastig is, maar wel noodzakelijk. Eén ding is wel duidelijk. Als u los laat, ontstaat er ruimte voor iets nieuws. En hoe vaak heeft u in uw jeugd niet iets losgelaten en is er iets moois ontstaan? Daarom zou ik zeggen. Voel u weer jong en laat los!

De bedrijfsadviseur

Dentalhouse⁺

DENTSPLY
PROSTHETICS

AVA DENT™
Digital Dentures
By Global Dental Science Europe BV

VAN DE HOEF & RENES TANDTECHNISCHE ARTIKELN
APPARATUUR EN INRICHTINGEN

SUPRA
SOLUTIONS

ivoclar
vivadent:
passion vision innovation

Heraeus Kulzer
Mitsui Chemicals Group

